

PER L'ESCAIRE

Sergio Heredia

Rates

Fa dies que he renunciat als jardins del Palau de Pedralbes. No m'animo a córrer per allà. Està infestat de rates.

No és la primera vegada que passa, i tampoc no és la primera vegada que ho denuncio. Entro en un camí, enfilo la recta i allà distingeixo la bèstia, grossa com un esquirol o com un conill, amb la cua llarga com una serp, amagant-se entre la brossa o impulsant-se cap a un tronc, tot això a plena llum del dia.

Ja hi ha partits polítics que denuncien el problema, és un afer que implica tothom, incloent-hi els tècnics, els fumigadors i els veïns, però no el resol ningú.

En la penombra, ànimes solitàries ocupen els bancs i alimenten, a base de pa, els coloms i els ànecs de cap verd, que tenen molta mala bava.

No totes aquelles bestioles s'ho mengen tot. Tot sovint, les últimes engrunes es queden a terra.

Llavors, quan tothom se n'ha anat, reapareixen les rates, que es cruspeixen les restes i així s'engreixen i procreen bo i felices.

Vull creure que el problema estarà resolt aviat, però tendeixo a desconfiar de l'ésser humà.

Som porcs.

L'ésser humà és porc en general, amb honroses excepcions.

Fa unes quantes setmanes, recorrent els corriols de la Cerdanya, em vaig creuar

L'ésser humà és porc en general, amb honroses excepcions com la mare de Kilian Jornet

amb una patrulla de voluntaris. L'equip anava per tot arreu arplegant la porqueria que els porcs dipositem a la muntanya i la carregaven al seu camió.

Entre els voluntaris anava Núria Burgada, i el nom és important. Núria Burgada és la mare de Kilian Jornet.

I fa anys que Kilian Jornet ens ensenya a estimar-nos la muntanya.

Kilian Jornet s'estima la muntanya perquè la seva mare l'hi ha ensenyat, i tot això m'ho demostra ella, Núria Burgada, que fa de l'exercici un acte íntim i altruista, amb guants, amb la galleda, l'escombra i les bosses d'escombraries, portant les canonades de plàstic i els electrodomèstics i les bosses abandonades i les mascaretes i la roba bruta, vella i esparracada, tot allò que els porcs ens deixem en aquelles muntanyes que, segons diem tots, però, tant ens estimem.

—Bé, potser els corrents d'aire també tenen part de culpa. Els passejants llencen els rebutjos a les papereres, però el vent les sacseja i al final tot surt volant i s'ho queda la muntanya —em diu Núria Burgada, potser massa complaent amb l'espècie humana, potser disculpant-la.

Per un instant, jo també comparteixo la seva visió.

Només per un instant.